

DÜNYA EVİ

Orhan Kemal

Öykü “Avare Yıllar” adlı romanın devamı niteliğinde kaleme alınmış olan “Dünya Evi” adlı romanda avare bir yaşamdan türlü sorumlulukların yüklendiği iki gencin yaşama mücadelesi dile getirilir. Adı belirtilemeyen fakat diğer romandan çıkarılan Cemile ve Necati’nin hayatları olduğu görülen genç adam ve genç kadın yaşadıkları yeni düzene ayak uydurmaya çalışırlar. Muhalif olması nedeni ile ailesi Beyrut’ta yaşayan genç adam babaannesi ile yaşadığı mutlu günlerinin özlemine her ne kadar çekse de evli olmanın verdiği yükümlülükler ile yirmi dört lira doksan beş kuruşa çalışmak zorundadır. Karısına belli etmeden yaşadığı sıkıntılı günler nedeni ile pişmanlığını karısı hisseder. Türlü düşünceler sonrasında çareyi fabrika elçisinden para istemekte veya kocası için zam istemekte bulan kadın kendisi çalışmadığı için zaten üzülmekte kocasına destek olmak istemektedir. Fakat tüm iyi niyeti ile planlarını anlattığı arkadaşı Güllü nedeni ile kocası olayları hoş karşılamaz ve gururuna yediremez. Karısını takip eder ve gerçeği gözleri ile görünce bir müddet eşi ile küs kalırlar, genç adamın öfkesi geçmez. Parasızlığının dert olduğu bir zamanda baba dostu Hilmi Efendi kendisine fabrikadan bez çalması üzerine yüklü para vereceğini söyler. Baba dostunun bu teklifini asla kabul etmemesi genç adamın Hilmi Efendi’nin yüzünden işten atılmasına neden olur. Genç adam işten çıkarıldığı için en yakın arkadaşı Şaban da işten istifa eder. Arkadaşı ile meyhanede içer, darbe planları yaparlar, fabrikayı yakacağı haberleri yayılır. Hakkında çıkan dedikodular genç adam Mustafa Kemal Paşa gibi olmayı istemesine neden olur. Son umutlarını bağladıkları Sümerbank’a iş başvurusunda bulunan genç adam babası muhalif kendi de sosyalist olduğu için işe alınmaz. Genç kadın elçiden aldığı borç parayı kocasının kesinlikle istememesi üzerine geri gönderir. Araları maddi geçimsizlik ile iyice dağılan genç adam kafa dağıtmak için eski arkadaşlarına gider lakin onlarda evli barklı, kendi yaşamlarına odaklanmışlardır. Sonunda hiçbir şeyi kaçarak değiştiremeyeceğini anlayan genç adam kendisini seven karısına ve çocuğuna döner.

Tema

Yabancılaşma Kadın ve erkeğin evlenmek üzere girdiği varsayılan “Dünya Evi” adlı romanının teması toplumsal yabancılaşmayı gösterir nitelikler sergiler. Kapitalist ilişkiler temeline dayanan para odaklı iyi yaşama sistemine ayak uyduramayan insanların yaşadığı kaygılar, adaletsizlik, çaresizlik, yoksulluk, aşk ve kadın olmak gibi durumların toplum tarafından dışlanması, bireyin yaşadığı ikilemler ve bunalım çiftin vasıtası ile değerlendirilir.

Kişiler

Genç Adam (Necati) Eskiden zengin bir aileye sahip olan Necati, fabrikadaki üç kâtipten biridir. Ailesi Beyrut’ta sürgünden dönemeyen karakter, babaannesi ile birlikte geçim sıkıntısı içinde yaşar. Ailesi orda zor günler geçirdiği için bazen onlara da para gönderir. Fabrikada 24 lira 95 kuruşa çalışan Necati, çalışan insanların ilişkilerden ve menfaatlerden sıkılır. Zaman zaman evlendiği için bir pişmanlığa düşse de karısını da sevmekten kendini alamaz. Kimseden yardım veya para talep etmeyen, para karşılığında Hilmi Bey’in dediklerini yapmayacağını söyleyen gururlu genç adam, az maaşı nedeni ile sıkıntılı günler geçirir. Hırslı biri olmasına rağmen çoğu durumda kendini zapt etmeyi başarır. Eski arkadaşlarına her ne kadar düşkün olsa da onların da değiştiğini görmek fikirlerinin değişmesini sağlar. Evini terk etmeyi düşündüğünde ise karısının cıvılcıplak başka adamların olacağı fikrine katlanamaz ve kıskançlığı onu evine geri getirir.

Genç Kadın (Cemile) Mütevazı bir aile ortamına yetişen ve roman boyunca adı “genç kadın” olarak geçen Cemile, sevdiği adamla evlendikten sonra fabrikadaki işinden ayrılır. Çalışırken taşıdığı gücü evli iken de evinde yaşatmaya çalışan genç kadının ne çok özlediği babası ne de abisi yanındadır. Çok duygusal ve hassas bir kız olduğu için gözleri yaş doludur. Pek çok erkeğin peşinde olduğunu bilmesine rağmen iffetini korur ve kendine laf gelmemesi için çaba gösterir. Zenginlikte gözü olmayan Cemile sadece yaşayabilecek kadar paraları olmasını ister. İyi niyetli ve saf bir genç kadın olarak çevresindeki kötü niyetlerin ve çıkarların farkında değildir. Severek evlendiği genç adamın tüm buhranlı dönemine katlanarak sabırla bekler. Hoşgörülü ve sadık bir kadındır. Mücadeleci ruhu ile olumlu düşünmekten ve ümit etmekten vazgeçmez.

Şaban Oldukça heybetli bir görüntüsü olan Şaban, genç adamın fabrikadan dostudur. Lakabı Beethoven olan bilgili Şaban’ın Seyran adında bir sevgilisi vardır. Arkadaşı için işten çıkan, onunla içki içen, dertlerine ortak olan adam, oldukça adanmış bir tiptir. Keman çalar, yer yer düzene öfkelenir.

Güllü Genç kadının kapı komşusu olan Güllü, kısa boylu ve meraklı bir komşudur. On yıldır evli olmasına rağmen çocuğu olmayan Güllü, içten içe genç kadını kıskanır. Komşusundan öğrendiklerini önüne gelene anlatır. Güvenilir biri değildir. Yaşadığı rahat hayatı, kocası ile olan ilişkilerini genç kadına anlatarak övünmekten hoşlanır. Canlı ve neşelidir.

Aliş Genç çiftin dostu olan Kahveci Aliş, göçmen biri olarak anlayışlı ve iyi biridir. Dostlarını neşelendirmek için çoğu zaman armonik çalar. Genç adamın Şaban ile fabrikayı yakacağı yönünde söylentiler çıkınca ayaklanan mahalleliyi Aliş geri gönderir. İyi bir dost ve güvenilir bir insan olarak Aliş, biri Şaban'ı seven iki kızı ve karısı ile yaşar. Mahalledeki her şeyi duyar, çevresine ilgilidir. Yardımsever ve yol göstericidir.

Hilmi Efendi Genç adamın babasının yakın dostu olan Hilmi Efendi, çıkarıcı ve düzenbaz biridir. Genç adamı fabrikadan bez çalması için kullanmak istedi ise de amacına ulaşamaz ve adamı dediğini yapmadığı için işten attırır. Paragöz ve yalancıdır.

Camgöz Dokuma tezgahlarında bulunan Camgöz'ün çoğu vakti kahvede geçer. Kendi gibi ahlaksız olan bakkal ile arkadaş olan Camgöz, genç adama korkutma maksatlı, askerlik mevzusu üzerine isimsiz tehdit mektupları yazar. Annesi fabrikada iş kazası sonucu ölen Camgöz, Güllü ile evlendiği için genç adama sinir olmakta ev açık kollamaktadır. Akli fikri hala genç adamın karısındadır.

Genç Adam (Necati) (Uyumlu)

Karakter Eskiden zengin bir aileye sahip olan Necati, fabrikadaki üç kâtipten biridir. Ailesi Beyrut'ta sürgünden dönemeyen karakter, babaannesi ile birlikte geçim sıkıntısı içinde yaşar. Ailesi orda zor günler geçirdiği için bazen onlara da para gönderir. Fabrikada 24 lira 95 kuruşa çalışan Necati, çalışan insanların ilişkilerden ve menfaatlardan sıkılır. Zaman zaman evlendiği için bir pişmanlığa düşse de karısını da sevmekten kendini alamaz. Kimseden yardım veya para talep etmeyen, para karşılığında Hilmi Bey'in dediklerini yapmayacağını söyleyen gururlu genç adam, az maaşı nedeni ile sıkıntılı günler geçirir. Hırslı biri olmasına rağmen çoğu durumda kendini zapt etmeyi başarır. Eski arkadaşlarına her ne kadar düşkün olsa da onların da değiştiğini görmek fikirlerinin değişmesini sağlar. Evini terk etmeyi düşündüğünde ise karısının çırılçıplak başka adamların olacağı fikrine katlanamaz ve kıskançlığı onu evine geri getirir.

Aktiviteler Boş kaldıkça Giritli mahallesinde futbol oynadıkları yılları düşünen, o günlere dönmek isteyen genç adam, nehirde yüzdükleri, eğlendikleri günleri arar. Özellikle sadece ekmekle sorumsuzca geçirdikleri günlere, Giritli kahvesine, Gazi'ye, Hasan Hüseyin'e derin özlem duyan genç adam dertlendikçe sigara içer. Evde boş kaldıkça kitap okur. Fabrikadan zaman kaldıkça arkadaşı Şaban ile dertleşen genç adamın kafa dağıtmak için içtiği de olur.

ÖRNEK ANILAR

Pişman Bütün ailesi Beyrut'ta sefalet içinde yaşarken, babaannesi, eski arkadaşları kendisinden bu kadar uzakken evli olmanın anlamının sadece çalışmaktan ibaret olduğu gibi bir sorgu yaşayan genç adam zaman zaman pişmanlık yaşar. Geçim sıkıntısı ve kısıtlı bir maaşla yaşamının verdiği zorluğu her an hisseder; "Babaannesinden sık sık işittiği gibi, dalları budanmış ağaca dönmüştü. Evlenmek buydu demek? Evlenip genç bir kadına sahip olmak, sanıldığı kadar kolay değildi."

Kıskanç Herkin peşinde olduğu bir genç kızın kendisini beğenmesi ve evlenmeleri sonucunda her ne kadar karısını sevse de aldığı maaş ile kıt kanaat geçinmenin zorluğu ile bazen alıp başını gitmeyi düşünen genç adam karısı ile ilgili kıskanacağı rüyalar görmesinin yanısıra günlük hayatta da hep karısını başka adamlarla olabileceği ihtimalini düşünmesi kıskançlığını gösterir; "Bütün rüyalara lanet olsun. Düşünmek istemiyordu. Çırılçıplak karısını hiç kimsenin kollarında düşünmek istemiyordu!"

Hırslı İşe biraz geç geldi diye kendisinin kaydını tutan, tehdit eden muhasebeciye çok sinirlenir, kendisini her şeye sünger çekip öldüresi gelir; "Bir an içinden vurmak, kırmak, yakmak, yıkmak geçti. Bütün bunlar olmazsa bile, servise geçip muhasebeciyi adamakıllı dövebilirdi. Ondan sonra ne olursa olsun. Çok çok isinden atar, yirmi dört doksan beşi de elinden alırlardı. Öyle kuvvetli hissediyordu ki kendini o anda korkunç okyanuslarda yelkeni parçalanmış dümeni kırılmış zavallı bir tekne değildi. Ekmeğini kaybetmek te vız gelirdi. Ölümünden öteye koy yoktu. Hatta karısı bile."

İradeli Karısının kendinden habersiz fabrika müdürüne gidip zam istemesine para istemesine sinirlenen, gururuna yediremeyen genç adam oldukça sinirlenir ve uzun bir süre karısı ne kadar üzülse de affetmemeye karar verir; "Karısını bir parça üzmeğe karar vermişti. Hemen barışmayacaktı. Hemen barışmamalıydı ki, bir daha kendi kendine kararlar vermeğe kalkmasın! Yalnız, patrona niçin, hangi akla hizmet ederek gitmek istediğini usulüyle öğrenmeliydi. Öğrenmeli, bunun ne demek olduğunu da öğretmeliydi."

Gururlu Kendisine daha iyi şartlarda bir iş arayan adam çareyi Sümerbank'a başvuru yapmakta bulur. Eğer kabul edilirse hem maaşı artacak hem de eski fabrika müdürüne ve kendini küçük gören herkese postayı koyacaktır; "Bol maaşlı, yeni bir işe kavuşacak feleğe minnet etmiyecekti. İşini sağladı mı, fabrikaya çalışımla gelecek, muhasebeciye: "İşimden ayrılıyorum. Hesabımı görün!" diye caka satacak, basıp gidecekti. Ne kolalı yaka, ne ötekiler. Hiç kimseye "Hoşça kalın!" bile demiyecekti."

Dürüst Yeni gireceği iş için konuşma yapmak üzere Hilmi Efendi ile görüşmeye giden genç adam aldığı pis teklifler karşısında dürüstlüğünü korur ve işi de parayı da reddeder; "Elindeki çatalı masaya atıp ayağa, fırladı : " - Hayır, yapamam!

Beriki de kalkmış, şaşırmişti. Nasıl oluyordu? İnsan değil miydi bu? Bunun ağzı yok muydu? Yirmi dört lira; parayla yetinmek mi istiyordu? Yoksa haftada yüz lirayı az mı buluyordu?

- Dur, dedi. Acele etme, konuşup anlaşalım!

- istemiyorum!

-Yüz elli olsun... iki yüz olsun.. Genç adam:

- Bu bahiste bir tek kelime daha söylersen, seni yarın fabrika sahibine şikâyet ederim. Çekil yolumdan!"

Sosyalist Fabrikada iş istemek için görüştüğü Albay emeklisi müdür, Şaban'ı hemen odacı olarak kabul eder, fakat genç adam sorgulandıkça fikri duyguları ön plana çıkınca işe alınmaz. Ortaokul üçten belgeli olan genç adamı babası sosyoloji, felsefe ve matematik konularında dışarıdan da eğitim almasını sağladığı için fabrikaya fazla geldiği söylenerek kibarca gönderilir fakat esasında müdür, babası muhaliflerden kendisi sosyalist bir genci işe almak istemez; "- Beni en çok Sen Simon ilgilendirir efendim. Çünkü o, hem Sosyalisttir, hem de kendisine bir din izafe eder. Bendenizin 'kanaatına göre, biz Müslümanlar, memleketimizin terakki ve taalisi için islâmî bir sosyalizmi kabul etmeliyiz. Yoksa meselâ, (Maddiyyum mezhebinin izmihlali) isimli kitabı bilmem tetkik buyurdunuz mu?"

Bunalımlı İçsel bunalım yaşayan, yoksullukla mücadele etmesi gereken, hayata karşı nasıl yaklaşması gerektiğini bilemeyen genç adam adeta kapana sıkışmış hisseder ve ot gibi yaşadığını düşünerek karamsar ve mutsuz olduğu bir dönem yaşar. Karısının ihtiyaçlarını dahi karşılayamamak, gidip karısını çalıştıracak olmak gibi bir düşünceye sahip olması bile kendisine kötü hissettirir. Aklına düzeni değiştirmek için yapabileceği her türlü şey gelir; "Ulu orta fabrika yahut işyeri yakmaktansa, memlekette "İhtilal" çıkarmak daha doğru değil miydi? Babası bu işi becerememiş, kaçıp memleketten gitmişti. Kendisi becermeliydi. Ot gibi, ayaklar altında ezilen ot gibi haysiyetsizce yaşamaktansa, ortaya atılmalıydı. Ölse bile ne çıkardı? Hiç olmazsa, "Aferin. Teşebbüs etti ama muvaffak olamadı. Demek o bizim gibi değil, bizden çok üstünmüş..." derlerdi."

Hayalperest İstanbul hayalleri, paralarının olması hayalleri, arkadaşları, karısı ve çocukları ile ilgili hayalleri gibi çok yönlü bir hayal dünyasına sahip olan genç adam yaşayamadığı şeyler için ya rüya görerek ya da düşünerek kendini olumlayacak anlar yaratır. Bu bağlamda hayal dünyası gelişmiş olan genç adam, kendini bulunduğu bozuk düzeni kurtaracak Mustafa Kemal Paşa gibi görmesi ona göre normal çevresine göre şaşılıdır. Sarhoşluğunun da etkisi ile düşüncesini çekinmeden paylaşan genç adam, karısına halktan biri olarak ortaya çıkan Paşa gibi olmayı istediğini söyler; "- Çünkü kocan, yani ben, Mustafa Kemal Paşa'dan daha büyük olacağım!"

Genç Kadın (Cemile) (Uyumlu)

Karakter Mütevazı bir aile ortamına yetişen ve roman boyunca adı "genç kadın" olarak geçen Cemile, sevdiği adamla evlendikten sonra fabrikadaki işinden ayrılır. Çalışırken taşıdığı gücü evli iken de evinde yaşatmaya çalışan genç kadının ne çok özlediği babası ne de abisi yanındadır. Çok duygusal ve hassas bir kız olduğu için gözleri yaş doludur. Pek çok erkeğin peşinde olduğunu bilmesine rağmen iffetini korur ve kendine laf gelmemesi için çaba gösterir. Zenginlikte gözü olmayan Cemile sadece yaşayabilecek kadar paraları olmasını ister. İyi niyetli ve saf bir genç kadın olarak çevresindeki kötü niyetlerin ve çıkarların farkında değildir. Severe evlendiği genç adamın tüm buhranlı dönemine katlanarak sabırla bekler. Hoşgörülü ve sadık bir kadındır. Mücadeleci ruhu ile olumlu düşünmekten ve ümit etmekten vazgeçmez.

Aktiviteler Yugoslavya'da yaşadıkları yıllarda dahi çalışkan bir annenin ve ailenin içinde büyümenin verdiği sorumluluk ile her şeyi bilen ve yapan genç kadın göç geldikleri Çukurova'da da tıpkı eskiden olduğu gibi işini gücünü aksatmaz. Genellikle kocası fabrikadan dönene kadar evi temizler, yemek yapar sonra da bekarlığından kalma bal rengi elbisesi ile kocasını heyecanla bekler. Sık sık Güllü ile dertleşir, vakit geçirir. Kocasını çok sever onu neşelendirmek için türlü şeyler düşünür.

ÖRNEK ANILAR

İtaatkar Kendini bildi bileli uysal ve fedakar davranmayı kendisine görev edinen genç kadın, hayatındaki insanları mutlu etmeyi, dediklerini yapmayı kendine bir görev edinir. Bekârken babasına hem de işlerine yetişen genç kadın, evli iken de kocası için aynını yapmak ister. Kocasını atası gibi belleyerek, kendini geri planda erkeğinin hizmetine adanmış bir kadın olarak görür. Evde her şey kocasına odaklıdır; “Sofra hazır. Yemeğe başlayabilirlerdi. Genç kadın kocasının sofraya gelmesini, peşin peşin onun başlamasını bekliyordu. Annesinden böyle görmüştü. Ninesi de böyleydi, ninesinin ninesi de ihtimal. Yemeğe erkek baslardı pesin. Erkek, kadının küçük tanrısı!”

Merhametli Eşinin babaannesinin, babasının ve kendi ailesinin dahi geçinebilecek olsalar onlarla yaşamasını arzu eder. Yaşlı ve parasız ailelerinin tek kalmasına gönlü razı gelmez. Yüreğinde büyük bir merhamet duygusu ile yaşayan genç kadın, eşinin babasının paraya ihtiyacı olduğunu öğrenince hiç tereddüt etmeden elinde kalan son parayı vermek ister; “Genç kadın sarsıldı. Elinde tuttuğu iki buçukluğa baktı. Yanakları al al, parayı uzattı: - Al bunu! (...) Senin baban yabancı memlekette. Annen, kardeşlerin var. Asıl onlara göndermemiz lazım!”

Alımlı Hem fabrikada çalıştığı dönem hem de evlendikten sonra erkekler bir türlü yakasından düşmez. Güzel ve alımlı bir kadın olan genç kadın ne zaman bakkala gitse bakkal kadını süzer ne dilerse veresiye verir. Genç kadın tüm bunların farkındadır; “Yalnız bakkalın değil, kasabın, fırıncının, manavın da farkındaydı. Kızken de böyleydi. Peşine düşen düşene. Ama aldırmazdı. Alışkındı. Kocasının maaşını arttırmaktan başkasını düşünmüyordu simdi.”

Sevgi Dolu Karnındaki bebeğin tekmelerini dahi sık sık kontrol eden seven anne adayları genç kadın çocuğu ile yaşayacağı mutlu mesut günleri hayal eder. Sevdiği kişilere karşı son derece hassas ve sevgi dolu davranan anaç genç kadın, beş yaşında iken kaybettiği annesinden göremediği tüm sevgileri minik kızında yaşatmayı hedefler; “Anneciğim diyecek. Yavrum diye kucaklayacağım. Öpeceğim, öpeceğim, öpeceğim... Ağlatıncaya kadar!”

Hoşgörülü Kocasının sıkıntılı günlerinde kendisini bırakıp gitmesinden yana her ne kadar türlü düşüncelere kapılsa da onun çalışma şartlarına ve iki boğaza birden bakmasının zorluklarına anlayış gösteren genç kadın giden kocasının ardından saygı ve hoşgörüsünü sürdürür, sakince kocasının geleceği günü bekler, insanların beklentisini karşılayacak mantıksız bir karar almaz; “Ama ben, hiçbir zaman fena olmayacağım. Beni hiç kimse baştan çıkaramayacak. Tekrardan fabrikaya girip çalışacağım. Evlenmeyeceğim bir daha. İsterse zengin, hatta fabrika sahibi olsun, onun üstüne hiç kimseyle evlenmeyeceğim!”

Mücadeleci Kocasının evlendikten sonra kendini çalıştırmadığı için zor günler geçirdiklerine inanan genç kadın sürekli çalışma arzusunu ve isteğini kocasına dile getirir. Hiçbir olumsuz koşulda yıkılmayan ve el ele verince yapacaklarına inanan genç kadın, dışarda iffetini korumak için mücadelede evde de geçim derdi ile mücadele içindedir;

“Ya bırak gidip patronun karısıyla konuşayım, ya da hiç kimseye minnet etmeden, fabrikaya girip çalışayım. Beni niçin çalıştırmıyorsun? Neden korkuyorsun? Bastan çıkarım diye mi? Beni hiç kimse bastan çıkaramaz. Kızken bile kimseye donup bakmadım. Simdi evliyim, sahibim var. Sırt sırta verdik mi dağları bile deviririz!”

İlgisiz Mustafa Kemal Paşa'nın yaptığı işleri anlatan ve kendinin de onun gibi biri olmak istediğini söyleyen kocasına karşı ilgisiz bir tavırla yaklaşır. Kocasını ile yatakta cilveleşmeleri gereken bir saatte Mustafa Kemal'den konuşmak ilgisini çekmez; “Genç kadın esnedi. Bütün bunlardan ona neydi. Vakit gece yarısını geçiyordu. Yatsalar, sıkı sıkı sarılıp yatsalar daha iyi olmaz mıydı? Mustafa Kemal Paşa'nın sırası mıydı?”

Düşünceli Evden uzaklaşan, üzgün eşini gördükçe tedirgin olan, onu yine eskisi gibi kendisine neşe ile bakan bir adama çevirmek için kafasını yoran genç kadın, gözlerinde yaşları hep kocasını düşünmektedir, onun yine eskisi gibi kendisini arzulamasını ister; “Ne yapmalıydı? Kocasına kendini sevdirmesi, eskiden olduğu gibi, yalnız, kaldıkları zaman her fırsatta üzerine azgın boğa gibi atlamasını nasıl sağlamalıydı? Kafasından gene Güllü geçti. Yarın ona açmalıydı. O, tecrübeli kadındı. Bilirdi herhalde. On senedir evli olduğu halde, kocasının nasıl atladığını, parçalayacakmış gibi canını nasıl tatlı tatlı acıttığını anlatmıştı. O da böyle istiyordu. Kocasını hiç soğumasın, onu yalnız bulduğu her yerde, bulaşık yıkar, süpürge süpürürken saldırsın, ise filan çoşuverip kollarının arasına canavarca alsın, hatta iç çamaşırlarını yırtıp parçalasın!”

Kararlı Evlenmeden evvelki gibi doğrularını uygulayan Cemile, kocası için maaş artışı istemeye giderken de her ne kadar tedirginse de kararlıdır. Kocasını onu terk ettiğinde çocuğu için de olsa geri döneceği konusunda da onu bir ömür beklemekte kararlıdır; “Kim ne derse desin evine döner demiyor muydu? Belinin, bacaklarının sızısına aldırış etmeden kocasının boynuna sarıldı. Sonra basını adamın hızlı hızlı çarpan göğsüne dayadı, başladı hıçkırmaya. Çocuğu artık babasız değildi.”